

[Steen.]

disse Ændringsforslag tilsigter at forhindre Gennemførelse af alt det, vi ud fra vore Synspunkter anser for at være det værdifulde af det, der nu er nogen Mulighed for at opnaa.

Elbæk-Jessen: Vort Parti gav ved første Behandling Tilslutning til de Tanker, der er nedlagt i Ændringsforslagene. Vor Stilling saavel til Hovedforslaget som til Ændringsforslagene er taget ikke ud fra juridiske Synspunkter, men ud fra almindelige Lægmandsbetragtninger. Vi finder, at de foreslaaede Ændringer er haardt tiltrængt og bør gennemføres snarest. Vi anser offentlig Votering i Højesteret for en betydelig Forbedring. Det har været sagt, at det vil svække Højesterets Anseelse, men det er en fejl Betragtning. Der ligger en Styrke i offentlig Votering, idet hver enkelt hæfter. Vi kan ikke tiltræde den Betragtning, der kommer til Orde fra et Mindretal: at man af økonomiske Grunde bør undlade at indføre Domsmandsinstitutionen o. s. v. Retsikkerheden bør være saa stor som muligt, og det bør ikke være et økonomisk Spørgsmaal. Vi kan heller ikke gaa med til de af et andet Mindretal foreslaaede Ændringer. Vi kan tiltræde de af Flertallet stillede og af Ministeren tiltraadte Ændringsforslag, og jeg anbefaler, at man stemmer for disse.

Justitsministeren (Steincke): Jeg vil gerne begynde med at takke Udvalget for dets Arbejde i denne Sag. Forholdene har ført med sig, at Forslaget blev fremsat paa et senere Tidspunkt af Rigsdagssamlingen end normalt, og det har glædet mig at se, at man ved et meget interesseret og grundigt Udvalgsarbejde alligevel er naaet igennem de mange Spørgsmaal, det drejede sig om, paa en Maade, som jeg ikke kan karakterisere som andet end heldig.

Den ærede Ordfører for Udvalget har gjort udførligt Rede for Betænkningen, og jeg har ikke mange Bemærkninger at tilføje.

Det er ikke unaturligt, at jeg med særlig Interesse har fulgt de to Paragraffer, som var nye, nemlig § 29 og § 1017, altsaa de Paragraffer, der angaar Offentlighedsprincipets Gennemførelse og Pressens Stilling, og det er mig en Glæde at kunne udtale, at jeg er ganske enig med Udvalget, hvad angaar det Resultat, det her er kommet til. Det er sandsynligt, at en meget nøje Undersøgelse af Hjertet og Nyrer, hvad jeg indtil videre meget skulde have mig frabedt, vilde vise, at der var en Nuance, hvad

angaar det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard og min Begejstring for Retsplejens Offentlighed, ikke saaledes, at jeg ikke er Tilhænger af Retsplejens Offentlighed, men saaledes, at min Begejstring næppe er af en saadan Varmegrad som det ærede Medlems. Alligevel finder jeg, at det Resultat, man er kommet til med Hensyn til § 29, er rigtigt, og at Affattelsen er heldig.

I Virkeligheden udtrykker denne Paragraf ogsaa det, jeg vilde have udtrykt, hvis jeg havde været i Besiddelse af de Evner og havde haft den Tid, som de ærede Medlemmer Hr. Fr. Dalgaard og Hr. Pürschel er i Besiddelse af og har haft. Men jeg havde jo en lidt vanskelig Stilling paa disse Punkter. Jeg maatte paa Forhaand gaa ud fra, at jeg vilde blive mistænkt, om end ikke sigtet, og derfor var det det forsigtigste, naar man vilde reformere her, at tage Retsplejeudvalgets Forslag, ganske som det forelaa. Jeg kunde dog ikke gøre det uden samtidig at tilføje, at Indskrænkningerne i Offentligheden naturligvis maatte ske undtagelsesvis, og at jeg selv var betænkelig ved den Udstrækning, i hvilken man havde etableret et Værn for sigtede. Det har derfor ikke voldt mig nogen Vanskelighed at tiltræde det Standpunkt, Udvalget er naaet til med Hensyn til § 29.

Endnu mere tilfreds er jeg, hvad angaar § 1017 om Pressens Stilling. Det Forslag, som nu er kommet fra Udvalget, og som man, saa vidt jeg forstaar, ogsaa har erklæret sig relativt tilfreds med fra Presseorganisationers Side, er bedre end det Forslag, som blev fremsat af Retsplejeudvalget, og som jeg altsaa støttede. Det er efter min Mening bedre i to Henseender. For det første derved, at det udtrykkeligt siges, at offentlig Gengivelse af Retsforhandling skal være objektiv og loyal. Det havde jeg aldrig turdet foreslaa. Det kan skyldes Mangel paa virkelig Indsigt i, hvad der er foregaaet gennem Aarene — jeg ved det ikke —, men jeg havde altsaa aldrig turdet foreslaa det. Jeg havde været forberedt paa, at man, hvis jeg havde foreslaaet det, havde angrebet mig for denne uhyggelige Trang til Moralisering, som man af og til — selvfølgelig med Urette — forkaster mig. Des mere glad er jeg ved at se, at Udvalget gaar i Spidsen for denne almindelige Moralisering over for Pressen, selv om jeg ikke endnu føler mig overbevist om, at det vil lykkes at naa til det Resultat, der er tilstræbt. Men jeg kan altsaa kun udtrykke min Glæde over Forsøget.

Jeg er ligeledes særdeles tilfreds med